

Arrest

nr. 80 313 van 26 april 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 26 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 7 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 8 maart 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 25 januari 2011 (RvV 25 januari 2011, nr. 54 904).

1.3. Verzoekers dienden op 18 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 september 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 08.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 23.09.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; op 27.01.2011 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een arrest werd geveld waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 18.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een paspoort en een nationaliteitsattest voorlegt; deze documenten informatie verschaffen over zijn identiteit en nationaliteit, maar deze niet ter discussie staan; betrokkene een brief van de dorp- en wijkverantwoordelijke (+ vertaling) en een brief van de school van zijn dochters (+ vertaling) aanbrengt om zijn recent verblijf in Afghanistan te bewijzen; beide documenten kopieën zijn, waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan; beide documenten bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen; betrokkene verklaart dat de tolk op het CGVS hem niet zo goed zou begrepen hebben; betrokkene reeds tegen de beslissing van het CGVS beroep aantekende bij de RVV en dit probleem bij de RVV had kunnen aanbrengen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 08.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 23.09.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; op 27.01.2011 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een arrest werd geveld waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 18.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een nationaliteitsattest aanbrengt; dit document enkel haar nationaliteit bevestigd en deze niet ter discussie staat; betrokkene dezelfde documenten (een brief van de dorp- en wijkverantwoordelijke (+ vertaling) en een brief van de school van zijn dochters (+ vertaling)) aanbrengt die eveneens door haar echtgenoot werden aangebracht; betrokkene zich beroept op de asielmotieven die door haar echtgenoot werd aangehaald; in hoofde van haar man een beslissing 'weigering van in overwegingname van zijn asielaanvraag' werd genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen het volgende:

“Doordat verwerende partij de beslissing motiveert als volgt: “... paspoort en nationaliteitsattest voorlegt; deze documenten informatie verschaffen over zijn identiteit en nationaliteit, maar deze niet ter discussie staan; betrokkene een brief van de dorp- en wijkverantwoordelijke (+ vertaling) en een brief van de school van zijn dochters (vertaling) aanbrengt om zijn recent verblijf in Afghanistan te bewijzen; beide documenten kopieën zijn, waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan; beide documenten een gesolliciteerd karakter vertonen;... betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.”*

Terwijl verzoek(st)er wel degelijk nieuw elementen heeft aangebracht die hij (zij) niet eerder kon voorleggen, ni. een paspoort, een nationaliteitsattest en kopieën van een brief van de dorp en wijkverantwoordelijk en een brief van de school van zijn (haar) dochters vanuit AFGHANISTAN.

Dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dient na te gaan of er nieuwe gegevens worden aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van voormelde wet en dat deze betrekking hebben op situaties na de laatste fase van de vorige procedure waarin ze konden worden aangebracht.

Dat alle voorgelegde documenten werden bekomen na de laatste fase van de eerste asielprocedure en deze derhalve niet eerder konden worden aangebracht.

Dat blijkt dat de identiteit en de nationaliteit van verzoek(st)er inderdaad niet ter discussie staan doch wel haar afkomst en verblijf in HERAT.

Dat het nationaliteitsattest -afgeleverd op 25.03.11- en het paspoort -afgeleverd op 11.04.11- wel degelijk een bewijs vormen van verzoek(st)ers afkomst uit HERAT gelet op de vermelding “geboorteplaats HERAT”.

Zodoende is er wel degelijk sprake van een nieuw gegeven dat er wat verzoek(st)er betreft ernstige aanwijzingen bestaan, minstens van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.8 §2 c) van de wet van 15.12.1980 gelet op het gewapend conflict in HERAT (stuk 3).

Dat verwerende partij hiermee helemaal geen rekening heeft gehouden niettegenstaande de eerste asielprocedure negatief werd afgesloten wegens geen bewijs van het verblijf/afkomst uit HERAT.

Dat vervolgens artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 niet vereist dat nieuwe stukken in origineel moeten worden voorgelegd.

Dat verzoek(st)er een kopie van een brief van de dorp- en wijkverantwoordelijke en een kopie van de brief van de school van de dochters heeft voorgelegd.

Dat alwaar in de bestreden beslissing te lezen valt dat enkel originele documenten als nieuw gegeven in aanmerking worden genomen en geen kopieën, om reden dat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, schendt verwerende partij artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 eveneens de motiveringsplicht.

Dat deze documenten, die het verblijf van verzoeker in HERAT bevestigen, een gesolliciteerd karakter vertonen is geen afdoende motivering om de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat verzoek(st)ers asielaanvraag derhalve gefundeerd is op een nieuw element en er bovendien ernstige aanwijzingen zijn minstens voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/8 van de wet 15.12.1980;- dat het een nieuw gegeven betreft overeenkomstig art. 51/8 van de wet van 15.12.1980.

Dat de bestreden beslissing temeer het gelijkheidsbeginsel schendt alwaar verwerende partij andere asielaanvragen met voorlegging van een geboortecertificaat en “certificat d'individualité” afgeleverd door de

Afghaanse Ambassade te Brussel wél in overweging heeft genomen (zie arrest RvV n° 57.627 van 09.03.11).

Dat verzoek(st)ers asielaanvraag diende te worden overgemaakt aan het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor nader onderzoek.

Dat verzoek(st)er om bovenstaande redenen meent dat het middel ernstig is.”

Aan hun verzoekschriften voegen verzoekers een document toe betreffende het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van september 2010.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat hun asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvragen van verzoekers niet in overweging werden genomen.

3.5. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag elk een *“attestation de nationalité”* van de Afghaanse Ambassade in Brussel d.d. 25 maart 2011 neerlegden en eerste verzoeker hierbij een Afghaans paspoort voegde dat op 11 april 2011 werd afgeleverd door dezelfde Ambassade. Ter gelegenheid van hun gehoor naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag legden verzoekers op 9 september 2011 twee ingescande en doorgemailede documenten neer. Deze documenten omvatten een ingescande brief van de dorp- en wijkverantwoordelijke met vertaling en een ingescande brief van de school van hun dochters. Eerste verzoeker verklaarde hierbij het volgende: *“De reden waarom ik deze documenten bij heb is omdat men op het commissariaat niet geloofde dat wij van het betreffende dorp afkomstig waren, wel van Afghanistan. Deze brieven moeten bewijzen dat wij tot eind 1388 (2009) daar hebben gewoond. De tolk bij mijn interview was Pashtoun en hij verstond mij niet zo goed. Hij heeft een keer van 2 jaar 12 jaar gemaakt.”* Tweede verzoekster verklaarde het volgende: *“Deze documenten bewijzen dat wij wel in het dorp Jaghara woonden en dat mijn dochters er naar school gingen. We trachten de originele documenten te laten opsturen (dit zijn e-mails), maar wij hebben niemand in Afghanistan of dat te laten opsturen.”*

3.6. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot het paspoort en het nationaliteitsattest gesteld dat deze documenten informatie verschaffen over de identiteit en de nationaliteit van verzoekers, maar dat deze niet ter discussie staan. Over de neergelegde brieven wordt gesteld dat beide documenten kopieën zijn waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan en de documenten bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen. Wat de klachten aan het adres van de tolk bij het Commissariaat-generaal betreft, wordt gesteld dat verzoekers dit probleem reeds in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hadden kunnen aanhalen. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit op grond van wat voorafgaat dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekers benadrukken dat de neergelegde documenten werden bekomen na de laatste fase van de eerste asielprocedure en derhalve niet eerder konden worden aangebracht. De Raad stelt vast dat verzoekers zich met deze affirmatie niet richten tegen één van de motieven van de bestreden beslissingen aangezien hierin niet wordt gesteld dat verzoekers deze documenten eerder hadden kunnen of moeten neerleggen.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). In de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat het nationaliteitsattest en het paspoort “(...) informatie verschaffen over (...) identiteit en nationaliteit, maar deze niet ter discussie staan”. Volgens verzoekers vormen deze documenten echter wel degelijk een bewijs van hun afkomst uit “Herat”, gelet op de vermelding van hun ‘geboorteplaats’ “Herat”, waardoor er wel degelijk sprake is van een nieuw gegeven dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hierbij verwijzen verzoekers naar het gewapend conflict in Herat, wat zij trachten te staven aan de hand van een document over het beleid van de commissaris-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van 2010 dat zij aan hun verzoekschriften hebben toegevoegd. De Raad stelt vast dat uit de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekers blijkt dat hun identiteitsgegevens, waarvan hun geboorteplaats een onderdeel vormt, geenszins ter discussie staan. Uit de beslissingen van de commissaris-generaal van 22 september 2010, die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt immers dat niet zozeer de geboorteplaats van betrokkenen wordt betwist, maar dat geen geloof werd gehecht aan hun recent verblijf in de provincie Herat of elders in Afghanistan (beslissing CGVS eerste verzoeker 22/09/2010, p. 1). In het arrest van de Raad van 25 januari 2011 wordt hierover onder andere het volgende gesteld: *“De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk maken”*. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij beweren dat het paspoort en het nationaliteitsattest een bewijs vormen van hun afkomst uit Herat louter omwille van de vermelding van hun geboorteplaats. De neergelegde nationaliteitsattesten en het paspoort leveren welbeschouwd enkel informatie over de geboorteplaats van verzoekers, maar tonen hun (recent) verblijf in een bepaalde regio niet aan, waardoor deze geen ander licht werpen op de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig besluiten dat de nationaliteitsattesten en het paspoort enkel gegevens bevatten die niet ter discussie staan en bijgevolg niet als “nieuwe gegevens” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekers zich wensen te baseren op het document over het beleid van het Commissariaat-generaal dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, stelt de Raad vast dat dit niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd, waardoor op grond hiervan onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing kan worden aangetoond.

3.9. Verzoekers poneren vervolgens in de bestreden beslissing te lezen dat enkel originele documenten als nieuw gegeven in aanmerking worden genomen omdat de herkomst en de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan, wat volgens hen een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad merkt in de eerste plaats op dat nergens in de beslissingen kan worden gelezen dat enkel originele documenten in aanmerking zouden kunnen worden genomen, waardoor dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist. Er dient ook gewezen te worden op het feit dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door zijn vaststelling dat de neergelegde brieven kopieën zijn waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan, kon de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn *prima facie*-beoordeling rechtsgeldig besluiten dat deze geen

“*ernstige aanwijzingen*” vormen waardoor zij niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.10. De Raad stelt verder vast dat verzoekers zich verder beperken tot de bewering dat het feit dat de documenten een gesolliciteerd karakter vertonen geen afdoende motivering is om de asielaanvraag niet in overweging te nemen. De Raad merkt op dat verzoekers nalaten uiteen te zetten waarom dit niet afdoende zou zijn en dat verzoekers zich richten tegen een overtollig motief van de bestreden beslissingen, wat blijkt uit het gebruik van de term “*bovendien*”, waardoor het eventueel gegrond bevinden van hun grief niet tot de nietigverklaring van de bestreden besluiten kan leiden (*cf.* RvS 23 februari 2011, nr. 211 458).

3.11. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Volgens verzoekers werden andere asielaanvragen waarin een geboortecertificaat en een “*certificat d’individualité*” van de Afghaanse ambassade werden neergelegd, wel in overweging werden genomen, waarbij zij verwijzen naar ’s Raads arrest van 9 maart 2011 met nr. 57 627. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat hun situatie gelijk is aan die van de vreemdeling uit het arrest waarnaar zij verwijzen. Bovendien merkt de Raad op dat het aangehaalde arrest gericht is tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dus door de Raad werd genomen in zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht, waardoor het niet dienstig is bij de beoordeling van onderhavig beroep. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoekers een afschrift neer van het arrest van de Raad van State van 13 december 2011 (RvS 13 december 2011, nr. 216 840). De raadsvrouw stelt dat met dit arrest rekening dient te worden gehouden, maar toont niet aan dat de elementen die *in casu* in het kader van de nieuwe asielaanvraag werden ingediend gelijk zijn aan de elementen die geleid hebben tot het bewuste cassatie-arrest waardoor zij niet aannemelijk maakt dat de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris ook in onderhavig geval werd overschreden.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV 81 616 / IV en RvV 81 627 / IV worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN